

Pietrele care țin împreună o casă

Pe marginea unui drum de țară stă o piatră desprinsă dintr-un zid vechi. Iarba a crescut în jurul ei, ploaia a înnegrit-o. Nu ține nimic și nu adăpostește pe nimeni. La câțiva pași, pietrele rămase în zid susțin încă o casă întreagă.

Biblia, colecția veche de istorii și scrisori păstrate de creștini, folosește tocmai această imagine. Ea vorbește despre un Dumnezeu care a făcut lumea și nu vrea ca oamenii să trăiască risipiți.

Unul dintre primii oameni care L-au urmat pe Isus le scria unor oameni dintr-un oraș mare că nu mai sunt străini unii de alții, ci sunt zidiți împreună. Înainte, fiecare trăia pentru sine. Acum erau legați unii de alții, ca pietrele aceleiași clădiri.

Ce îi ține laolaltă? Isus Hristos, pe care creștinii îl cunosc drept Fiul lui Dumnezeu născut om. Pe El se sprijină tot zidul: oamenii sunt legați între ei pentru că fiecare e legat de El, de cuvintele Lui și de ce a făcut pentru ei.

O asemenea casă crește. Unul îi învață pe ceilalți ce a spus Isus, altul are grijă de cei slăbiți. Așa se întăresc unii pe alții și devin, cu timpul, mai buni și mai iubitori. Nimeni nu crește așa de unul singur.

Biblia spune că Dumnezeu îi va ridica pe morți la viață și va face o lume veșnică a Lui, în care răul nu mai are loc. Acolo oamenii vor fi strânși laolaltă, ca pietrele unui singur zid. Felul acesta de a trăi se învață însă de acum, aici, printre oameni care încă greșesc, se rănesc și se tem.

Tocmai de aceea există cineva care vrea ca piatra să iasă din zid. Biblia îl numește Satan, cel rău, potrivnicul lui Dumnezeu. Nu se arată pe față. Lucrează prin oameni care descurajează și prin gânduri care îi trec omului prin minte.

Uneori folosește frica. Isus i-a avertizat pe ai Lui că vor veni vremuri când unii îi vor omori, crezând că îi fac un serviciu lui Dumnezeu. Frica vrea ca omul să lase baltă ce a început alături de ceilalți.

Alteori lucrează încet, cu vorbe care sună frumos. Cineva spunea de curând: „Dumnezeu vorbește direct în inimă, nu am nevoie să mă întâlnesc cu ceilalți; pot să rămân acasă.” Pare adevărat. Dar cine crede asta iese din zid: nu mai dă nimic și nu mai primește nimic. Slăbește pe nesimțite, până rămâne singur, departe de ceilalți și, în cele din urmă, de Dumnezeu.

Ce îl ține pe om departe de Dumnezeu din capul locului este păcatul: răul pe care îl alege când trăiește doar pentru sine. Minte, ia ce nu e al lui, urăște. Nimeni nu-și poate spăla singur vina aceasta. De aceea Isus, care n-a făcut niciun rău, a murit pe cruce pentru păcatele oamenilor. Dumnezeu îl iartă pe cel care se întoarce la El și îl așază din nou la locul lui, lângă ceilalți.

Iertarea e doar începutul. Cuvintele lui Isus îl învață apoi pe om să trăiască blând și răbdător, alături de ceilalți. Tot ele îi dau sprijin când frica sau vorbele frumoase încearcă să-l tragă afară.

Cine se sprijină pe ce a spus Dumnezeu nu se sperie ușor. Rămâne în zid și crește.

Poți trăi ca piatra din iarbă, cu un rost care se sfârșește odată cu tine. Sau poți primi locul pe care Dumnezeu ți l-a pregătit în casa Lui. Broșura gratuită „Rostul Vieții” vorbește despre planul acesta. Te așteaptă pe acest site, la Resurse: o citești direct aici sau o comanzi și îți vine prin poștă.